

Luo Cjin / 羅青

(Taivānas dzjenieks-gleznotājs, dz.1948)

八月十五的月亮

Mēness¹ septembra² vidū³

Kad savā mājvietā
Es uzlūkoju mēnesi,
Šai brīdī tas veras tūkstoš jūdžu tālumā,
Uz vietām, kuras neaizsniedz mans prāts.

Kad mēness debesīs
Tiecas atrast mani,
Es esmu tūkstoš jūdžu tālumā,
Vietā, kur nesniedzas mēness stari.

Attālums starp mani un mēnesi ir gluži kā
Attālums starp mēnesi un manām mājām,
Bet kāds ir attālums no manis līdz mājām
... nav ne jausmas.

Varbūt tas ir,
Varbūt tā vispār nav,
Varbūt vajadzīgs tikai viens vienīgs solis,
Varbūt vajadzīga gara gara dzīve.

Mēness izstaro gaismu – Man prātā raisās domas,
Iespējams, ka mēness gaisma, kas ieplūst domās,
Un domas, kas izvairās no mēness stariem,
Būtībā ir bez attāluma.

---

¹ Mēness ķīniešu klasiskajā dzejā ir ilgu simbols, kura tēls domās vieno šķirtos mīlniekus un radniekus. Parasti dzeju par mēnesi rakstīja esot tālu no mājām vai vientulībā.

² Pēc mēness kalendāra: 8.mēneša 15.datums, pēc saules kalendāra: apmēram septembra vidus.

³ Ķīnā šai laikā svin Rudens Vidussvētkus, kas vienlaicīgi ir arī ražas svētki. Pilnmēness dienā kopā pulcējas radi, draugi un tuvinieki, lai baudītu skaisto mēnesnīcu un ēstu saldās mēness kūciņas. Šai gadalaikā pilnais mēness ir visspožākais un visapaļākais, tas simbolizē ģimenes apvienošanos.